

L'Illa de LeCuc

La Boira

Intentes distingir qualsevol figura a pocs metres, per és pràcticament impossible. Per moments la boira es fa més i més densa i ja quasi no deixa vore la claror de la lluna.

Notes a la mà la humitat de la fusta de la barana on et recolzes. I comences a sentir fred.

La coberta s'engrunça lleument, mentres la nau avança lenta i quasi en silenci. Tan sols pot sentir uns lleus gemecs de la fusta i el tranquilitzador só de la mar en calma.

Massa calma. Tots els membres de la tripulació sembla que han enmudit mentre esperen expectants i alerta. Però tots saben, que si els rumors sobre aquesta illa son certs, no els valdrà de res tota l'alerta del mon.

Ara tens més fred, la humitat et cala fins els ossos, i notes una extranya sensació al bescoll que et fa tremolar lleugerament.

De sobte, sembla que la boira comença dissipar-se. Aguantes la respiració i et sembla que no ets l'únic d'aquesta nau que ho està fent.

Ahi està. Pràcticament front a tu. Penses que no és possible no haver-la vist abans, inclús amb una boira tan densa.

Bé doncs. Eixe és el famós "Misteri de l'Illa de LeCuc"? Boira que la camufla?

És molt estrany que tan sols aixó pugja justificar que ningú la haja trobada abans sense haver sigut convidat i guiat ací expressament, com és el cas.

Quan la teua nau es va apropant a port per a atracar, comences a calmar-te. Passada la boira, només sembla altra illa del Carib més, com Nassau o Tortuga.

Palmeres prop de la platja, i una muntanya aparentment volcànica presidint al centre tota l'escena.

Ara inclús notes com tornes a entrar en calor poc a poc, mentres observes la llum que ix d'un atrotinat edifici de fusta situat a prop dels molls.

Destaca un cartell a sobre amb un cranc dibuixat. Sembla que el teu cervell et juga males passades, creus poder detectar, ja des d'ací mateix, el inconfusible olor del ron.

La Tasca del Cranc

-- Atenció, ... atenció per favor ... -- la fina veu del secretari de la governadora no es podia quasi escoltar per damunt de les fortes converses i rialles d'aquella colla de rufians i rates de mar.

La Tasca del Cranc estava de gom a gom. Pot ser mai havia hagut tanta gent a aquell lloc. Poca gent de fora solia passar per aquella illa, pero aquesta era una ocasió especial, deguda a unes circumstancies exepcionals.

La quantitat de ron que rondava les taules feia impossible que ningú no prestara atenció a res seriós, i menys un grapat de delinqüents metiders, sempre amb predilecció pel vici i la depravació.

La governadora Marlene va decidir que era hora de fer-se escoltar, abans el alcohol no començara a fer més efecte en tal colla de pudents mariners.

-- Senyors i senyores! Per favor, paren una miqueta de atenció. -- La veu clara i potent de la governadora deixava en ridícul l'intent d'intervenció anterior del seu secretari.

De seguida els rumors i les veus començaren a baixar el volum fins que anaren desapareguent progressivament.

La governadora guardà silenci durant uns breus instants, mentres dirigia una mirada i un somriure a la gent que, poc a poc, anava callant-se per a deixar parlar a l'anfitriona.

-- Benvinguts i benvingudes a L'Illa de LeCuc! --- la governadora alçaba els braços i aquells mariners mig ebris la vitorejaven.

-- Hui ... ací ... beurem per la llibertat! -- els crits d'aprovació d'aquells degenerats es feien més ensordidors encara.

-- Hui ... ací ... pactarem la llibertat! -- tan sols uns quants tímids crits recolzaren aquelles paraules.

Alguns mariners es miraven de reüll, però potser la por a les llegendes de l'Illa, i del misteriós poder de la governadora, feren callar qualsevol intent de desaprovació pública. Així i tot, de sobte es podia començar a notar la tensió.

Tots sabien a que es referia la governadora, i les fortes i diverses opinions al respecte d'aquell seguit de criminals sanguinaris.

Pero Marlene no era una dona que es deixara intimidar per res ni ningú. Així que, sense esborrar aquell somriure de la cara, va sentenciar:

-- Que corregia el ron! -- la governadora alçaba la seua copa.

Ara si, de nou, tots cridaren amb ella alçant també les seues copes:

-- Que corregia! --